

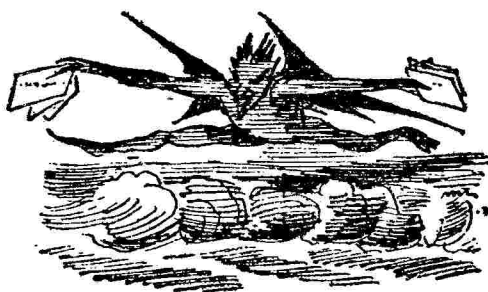
ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 18

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 11 Μαΐου 1875.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Ἴσως ἀπορεῖτε, πῶς, ἐνῶ εἶμαι ἀρχιμανδρίτης λαμβάνω μέρος εἰς τὰ κοσμικὰ καὶ ἐκλέγω μάλιστα ὡς ἄμβωνα τοῦ πολιτικοῦ μου κηρύγματος τὸν «Ἀσμοδαῖον», τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ διαβολικὸν ὄνομα, οὔτε τὸ ἀνάλογον ὕψος ἔπρεπε νὰ εὐρίσκωσι χάριν εἰς τὰ εὐσεβῆ ἔμματα καλογῆρου. Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δώσω εἰς ὑμᾶς σύντομόν τινα ἐξηγήσιν.

Ζῶν ἐν τῇ κελλείῳ μου, διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ διπόδων δὲν δίδω οὐδ' ἓνα κόκκον τοῦ κομβολογίου μου, μὴ ἐξαιρῶν οὐδ' αὐτὰς τὰς γυναῖκας, διότι εἶμαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ αἵωνος, γεννηθεὶς τὴν 17ν Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1800, καὶ ἐπομένως ἀπάστρατος πρὸ πολλοῦ. Πατρίδα μου ἔχω τὸν οὐρανὸν, τὴν δὲ γῆν θεωρῶ ὡς ἀπλοῦν χωράφιον χρήσιμον μόνον πρὸς σπορὰν καὶ αὐξησιν τῆς συγκομιδῆς τοῦ Παραδείσου, ἧτοι ψυχῶν ἀγαθῶν καὶ θεαρέστων. Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης συγκομιδῆς ἐργαζόμενος ἀναγκάζεται πολλὰκις πᾶς τίμιος κληρικὸς νὰ ὀπλισθῆ, ἵνα προφυλάξῃ

τὸν ἀγρὸν ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς τῶν πολιτικῶν ἐκείνων, οἵτινες ὡς ὁ κ. Βούλγαρης καὶ οἱ σύντροφοί του στρατολογοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Σατανᾶ, μεταβάλλοντες τοὺς στάχεις εἰς ζιζάνια, τοὺς ἀξιωματικούς δηλ. εἰς δημίους, τοὺς νομάρχας εἰς καλπονοθευτὰς, τοὺς βουλευτὰς εἰς στηλιτὰς καὶ τοὺς ἐκλογεῖς εἰς Ἑβραίους πωλοῦντας τὴν ψῆφόν των ἀντὶ ποτηρίου ῥητινίτου ὡς ὁ Ἡσαῦ τὰ πρωτόκια ἀντὶ πινακίου φακῆς.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν, διὰ δὲ τὴν προτίμησιν τοῦ «Ἀσμοδαίου», ἄλλον λόγον δὲν ἔχω εἰμὴ μόνον ὅτι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί σας ζητοῦσι τεσσαράκοντα λεπτὰ τὸν στίχον διὰ καταχώρισιν, ὑμεῖς μοὶ παραχωρεῖτε τὸν τόπον σας δι' ὅσον ἀξίζει, ἤγουν δωρεάν. Ἴσως πράττετε τοῦτο μὲ τὴν πονηρὰν πρόθεσιν ν' ἀσμοδαῖσσετε ἀρχιμανδρίτην. Ἄλλ' ἐγὼ οὔτε τοὺς Δαναοὺς οὔτε τοὺς διαβόλους φοβοῦμαι ὁσάκις μοὶ προσφέρωσι δῶρα χρήσιμα πρὸς τὸν σκοπὸν μου. Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι οὕτω πράττων ἀκολουθῶ τὸ ἀξίωμα «ὁ σκοπὸς δικαιοὶ τὰ μέσα» τῶν Ἰησοῦιτῶν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μιμοῦμαι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ μὴ συγκαθέντος νὰ καταβῆ εἰς τὴν Κόλασιν πρὸς ἄγραν ψυχῶν. Ὡς ὁ Ἥλιος, οὕτω καὶ ὁ θεοσεβῆς ἄνθρωπος δύναται νὰ εἰσέρχεται πανταχοῦ ἄνευ φόβου νὰ μianθῆ καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι πάλιν σήμερον ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὴν πολιτικὴν.

Τοὺς κ. κ. Βούλγαρον, Νικολόπουλον καὶ συμμορίαν, μετὰ τὰ αἰσχη τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἀποκαλύπτονται καθ' ἡμέραν περὶ αὐτῶν ἐνόμιζα πλέον ἀποθανόντας καὶ ταφέντας ὑπὸ τὴν ἀσάλευτον πλάκα τῆς κοινῆς περιφροσύνης. Ἐπειδὴ δὲ δὲν συμμερίζομαι τὰς ἐρέξεις τοῦ γάλλου ἐκείνου βασιλέως, καθ' ὃν τὸ πτώμα ἀποθανόντος ἐχθροῦ οὐδέποτε ἔχει δυσάρεστον ὄσμην, εἶχον ἀπομακρυνθῆ τοῦ λάκκου των, εὐχόμενος αὐτοῖς ὕπνον χωρὶς ὄνειρατα. Ἄλλ' αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα ἔλαθον

χθές φύλλον τῆς «Βελτιώσεως», ἦν ἐνόμιζον κακείνην συναποθανούσαν καὶ συνταφείσαν κατὰ τὴν παροιμίαν «Morte la bête, mort le venin».

Καίτοι καλόγηρος δὲν συνηθίζω νὰ δίδω εὐκόλως πίστιν εἰς θαύματα καὶ νεκραναστάσεις· ἦνα γὰρ ἄσθην λοιπὸν νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὸ καταπατηθὲν ἔρπετόν ζῆ ἀκόμη, ἀφοῦ ἐξακολουθῆ νὰ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ δυσώδης ἰός. Ὑπερνικήσας τὴν ἀηδίαν ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας τὴν «Βελτίωσιν», ἵνα ἴδω τί εὔρε νὰ εἶπη.

Κάλλιον ἐμοῦ γνωρίζετε, κ. Συντάκτα, πῶς συνεστήθη τὸ φύλλον τοῦτο καὶ ὅτι ἀποστολὴν εἶχε νὰ πληροφορῆ τὸ κοινόν, ἐπὶ δικαίᾳ ἀμοιβῇ, ὅτι ἡ σελήνη εἶναι τετράγωνος, ὁ κ. Νικολόπουλος τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ὁ λαὸς εὐχαριστημένος.

Ἐπερίμενα λοιπὸν καὶ τώρα νὰ πληροφορηθῶ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐλόκληρος ἐπένησε καὶ ἐνεδύθη σάκκον διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Τσουμπέ· ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἡ «Βελτιώσις» κατώρθωσε, ὡς ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ, νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτην φορὰν λογικῶς. Κρίνατε ὁ ἴδιος περὶ τούτου. Ἀποτεινομένη εἰς τοὺς συμμάχους κομματάρχας λέγει αὐτοῖς. «Ὅσα ἐζητεῖτε ἐδόθησαν ὑμῖν, ὁ καθ' ὑμᾶς λαομίσητος Βούλγαρος ἔπεσεν, οἱ αὐλικοὶ ἀπεπέμθησαν, οἱ στηλίται διεσκοπίστησαν, οἱ νόμοι αὐτῶν ἐκηρύχθησαν ἄγραφος χάρτης, ὁ λαὸς ἀγάλλεται, ὁ κ. Μεσσηνέζης τρίβει τὰς χεῖράς του, καὶ ἐν τούτοις ὑμεῖς δὲν θέλετε νὰ σπογγίσετε τοὺς ὀφθαλμούς σας. Ἄρα. . .

Δὲν θέλω νὰ λυπήσω κἀνένα, καὶ διὰ τοῦτο ἀναπληρῶ δι' ἀποσιωπητικῶν τὸ συμπέρασμα τῆς «Βελτιώσεως». Τοῦτο μόνον μετὰ λύπης παρατηρῶ, ὅτι ὁ βουλγαρισμὸς ἀναπνέει ἀκόμη καὶ σφαδάζει ὑπὸ τὴν πλάκα του ἡ δὲ κατὰ τοῦ ὑπουργείου ἀντίπραξις μετακινεῖ τὴν πλάκα ταύτην, ἢν ἔπρεπε πάντες παντὶ σθένει ν' ἀγωνιζώμεθα νὰ σφραγίσωμεν ἀσφαλῶς, ἐνθυμούμενοι ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐκηρύχθη νεκρὸς ὁ κ. Βούλγαρος καὶ τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ φέρετρον καρφωμένον, καὶ ἐν τούτοις κκοτροπωτέρα ἢ πρὶν ἀνεπήδησε μετ' ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ ἡ ὑδραία γῆρα.

Ποταμοὺς μελάνης καὶ χειμάρρους χολῆς καὶ εὐγλωττίας χύνουσιν αἱ τρεῖς ἐφημερίδες τῶν κομματάρχων, ἐξετάζουσαι ἂν πραγματικῶς ἢ ὄχι ἐνέδωκε τὸ στέμμα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ τὸ γέρας τῆς νίκης ἐδόθη τῷ κ. Τρικούπη καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς κατὰ τῶν στηλιτῶν ἐξεγέρσεως. Ἐγὼ, κ. συντάκτα, εἶμαι πτωχὸς καλόγηρος, καὶ οὔτε εὐγλωττίαν οὔτε μελάνην ἔχω περιττήν. Περιορίζομαι λοιπὸν ν' ἀναφέρω ἕν μόνον ἱστορικὸν γεγονός. Αφοῦ ἐνίκηθη ἡ Αὐστρία κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ἀντὶ νὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἑνετίαν ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, θεωροῦσα τοῦτο ὑπερβολικὴν ταπεινώσιν, παρεχώρησεν αὐτὴν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων, ἵνα τὴν δώσῃ εἰς τούτους. Ἀπαραλλάκτως καὶ ἡ ἀποπομπὴ τοῦ κ. Βούλγαρου, ἡ παῦσις τοῦ Βαλαωρίτου καὶ ἡ ἀκύρωσις τῶν κυρωθέντων διὰ βασιλικῆς ὑπο-

γραφῆς, ἀντὶ νὰ δοθῶσιν ἀμέσως εἰς τοὺς συμμάχους κομματάρχας, ἐνεπιστεύθησαν τῷ κ. Τρικούπη, ἵνα τὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς πλειονοψηφίας. Πᾶσα μετὰ τοῦτο περαιτέρω ἀντιπολίτευσις προδίδει ὑπερβολὴν ἀνυπομονησίας καὶ ἔλλειψιν τινὰ ἀβροφροσύνης ἐκ μέρους τῶν νικητῶν.

Οἱ ἔχοντες λευκὰς τρίχας ἀγαπῶσι νὰ δίδωσι συμβουλὰς, ἀλλ' ἡ μετριοφροσύνη μου καὶ τὸ βᾶσον μου μόνον εὐχὰς μὲ συγχωροῦσι νὰ προσφέρω. Ἢ κατὰ τῆς ἀνομίας ὁμόφωνος τοῦ λαοῦ ἐξεγέρσις ὑπῆρξε μοναδικὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀπολεσθῆ ὁ καρπὸς τοιοῦτου ἀγῶνος ἐπεθύμουν ν' ἀφεθῆ ἡσυχον τὸ Ὑπουργεῖον, ἐνόσω τηρεῖ τὸ πρόγραμμά του, νὰ παύσωσιν αἱ ἀνωφελεῖς συζητήσεις περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ κ. Τρικούπη, εἰς ὃν ἀδύνατον ἦτο ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν συνταγματικῶς, ὅτε σύνταγμα δὲν ὑπάρχει, οἱ δὲ ἀξιότιμοι κ. κ. Κουμουνοῦρος, Ζαίμης καὶ Δεληγεώργης νὰ μεταμορφωθῶσιν, ἂν καὶ δὲν ἦναι παρθένοι, εἰς Ἐστιάδας, μόνον ἔργον ἐχούσας ἐπὶ τοῦ παρόντος· νὰ διατηρῶσιν ἄσβεστον καὶ ἀκμαῖον τὸ πῦρ τῆς ἐθνικῆς ἀγανακτήσεως, μέχρις οὗ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας τῶν παρανόμων, ἧτις μόνη θέλει ἀσφαλίσει τὴν νίκην.

Μὴ ἀπατάσθε, κ. συντάκτα· «ὁ ἄγων δὲν ἐπεράθη!» ὡς λέγει ὁ ποιητής. Ἄν δὲν καθήσωσιν ἐπὶ τῆς ἕδρας τοῦ ὑποδίκου οἱ μέχρι χθὲς ἐπὶ τῶν νώτων μας καθήμενοι καὶ ἐν ἀνέσει τὰ θυλάκια ἡμῶν κενοῦντες συμμοριταί, οὐδὲν διατηρῶθῃ αἱ νόθοι ἀπαρτίαι, αἱ ἐκλογαὶ Κασιματῶν, οἱ δαρμοὶ τῶν δημοσιογράφων, ἡ δημοπρασία τῶν ἐπισκοπῶν καὶ τὰ λοιπὰ βουλγαρικὰ φαινόμενα θέλουσιν ἐπαναληφθῆ καὶ ἴσως παύτουν νὰ ἦναι φαινόμενα.

Τέσσαρα ἔχομεν σήμερον κόμματα, τέσσαρας ἔχοντα σημαίας. Ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἀνέγραψε ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του τὴν λέξιν «Ἀποκέντρωσις». Τοῦ κ. Ζαίμη τὸ σύνθημα δὲν κατωρθώσαμεν ποτὲ ν' ἀναγνώσωμεν, τόσον ἀμυδρὸς εἶναι γεγραμμένον, ἀλλ' ὑποθέτωμεν αὐτὸ ἀβλαβές. Ἐπὶ τῆς σημαίας τοῦ κ. Δεληγεώργη ἀναγινώσκειται «Ἀναμόρφωσις». Τὸ ἐκφραστικώτερον ἕμως τῶν συνθημάτων εἶναι τοῦ κ. Βούλγαρου, ἀναγράψαντος μεγάλαις γράμμασιν ἐπὶ τῆς σημαίας του τὴν ἀλβανικὴν λέξιν «ΠΛΙΑΤΖΚΑ». Μέχρις οὗ κατὰ τῆς αἰσχρᾶς ταύτης σημαίας καὶ τὸ ὄφασμα καὶ τὸ ξύλον καὶ οἱ σημαιοφόροι, καὶ σκορπισθῆ ἡ τέφρα αὐτῶν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, πᾶσα ἄλλη φροντίς καὶ πᾶσα συζήτησις ὀλίγον ἐνδιαφέρει τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, οἵτινες οὔτε Κουμουνοῦρισταὶ, οὔτε Ζαίμισται ἢ Δεληγεωργισταὶ εἶναι, ἀλλὰ μόνον ἀντιβουλγαρικοί. Τὸ δὲ σημερινόν Ὑπουργεῖον ὑποστηρίζουσι καὶ ἐπικροτοῦσιν ἀπλῶς καὶ μόνον ὡς κρατοῦν μὲ καθαρὰς χεῖρας τὴν λευκὴν καὶ ἄσπρον σημαίαν τοῦ ἀντιβουλγαρισμοῦ.

Χαίρετε, κ. Συντάκτα, καὶ πιστεύετέ με

διάπυρον ὑπὲρ ὑμῶν εἰς Χριστὸν εὐχέτην

ΣΩΦΡΟΝΙΟΝ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΝ.

